

com hlavnom pojednávaní prítomný, neopravňuje jeho obhájcu podať zmätočnú sťažnosť. (Zm IV 659/34 z 9. apríla 1935.)

K § 388, odst. 2 trp.: Odvolateľ má právo v odôvodnení odvolania rozšíriť a doplniť dôvody odvolania uvedené v jeho ohlásení (Zm IV 572/1933 zo dňa 20. januára 1934).

Na j v y š š í súd zrušil z úradnej povinnosti z dôvodu zmätku podľa § 384, čís. 4 trp. rozsudok odvolacieho súdu v celom rozsahu a vec vrátil tomuto súdu k novému pokračovaniu a rozhodnutiu; z d ô v o d o v :

Najvyšší súd nepotreboval sa oberať zmätočnou sťažnosťou, lebo sa presvedčil, že rozsudok odvolacieho súdu je dotknutý dôvodom zmätočnosti podľa § 384, čís. 4 trp., ktorého je dbať vždy z úradnej povinnosti a ktorý má v zápatí zrušenie napadnutého rozsudku aj s odvolacím pojednávaním. Obžalovaný, ktorý bol rozsudkom prvého súdu uznaný vinným prečinom podľa § 301 trz. a odsúdený k trestu väzenia na tri mesiace bezpodmienečne, ohlásil ihneď po vyhlásení rozsudku odvolanie proti výroku a nepovolení podmieneného odkladu výkonu trestu a v osmidennej lehote podal písomné odvolanie, v ktorom napáda tiež výrok o výške trestu a žiada o výsluch svedkov o tom, že chránil svojho otca, ktorý bol vraj napadený poškodeným, čím poukázal aj na dôvod vylučujúci trestnosť podľa § 79 trz. Odvolací súd odmietol toto písomné odvolanie s odôvodnením, že je opozdené, pokiaľ je rozšírením pôvodného odvolania a nebolo podané v trojdennej lehote. Tento názor je mylný a prečí sa ustanoveniu § 388 trp. Podľa tohoto ustanovenia zákona odvolateľ nemusí pri ohlásení odvolania udať dôvody, ale má právo urobiť tak dodatočne v osmidennej lehote počítanej od ohlásenia odvolania, prípadne od doručenia rozsudku, pokiaľ o to žiadal. Z toho plynie, že odvolateľ má právo aj v prípade, keď v ohlásení odvolania udať dôvody, v osmidennej lehote je rozšíriť alebo doplniť. Pokiaľ písomné odvolanie obžalovaného bolo podané v osmidennej lehote predpísanej v § 388 trp., má sa považovať za prevedenie odvolania a odvolací súd porušil zákon, pokiaľ toto prevedenie odvolania odmietol namiesto toho, aby sa jeho obsahom zaoberal a ho vybavil. Odopretím rozhodovania o obsahu prevedenia odvolania odvolací súd implicitne vyslovil, že toto rozhodovanie nepatriť do oboru jeho pôsobnosti, hoci bolo jeho povinnosťou o ňom rozhodnúť. Tým odvolací súd zavlnil zmätok podľa § 384, č. trp. Bolo preto podľa 1. ods. § 34 por. nov. a 1. ods. § 404 trp. zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a nariadiť nové odvolacie pojednávanie a nové rozhodnutie.

Rozhodnutí Nejv. Spr. soudu.

Zákonem č. 269/1920 bylo státně zaměstnanecké právo, platné v zemích českých, přeneseno v celém rozsahu, tedy i po stránce procesní, na Slovensko a Podkarpatskou Rus. — Podle § 2. odst. 1. zákona čís. 269/1920 jsou úředníci a zřizenci, ustanovení při úřadech na Slovensku a v Podkarpatské Rusi, podrobeni jako státní úředníci a zřizenci zákonům a ustanovením pro státní úředníky a zřizence toho druhu v ostatních částech republiky Československé platným, zejména zákonu č. 15/1914 ř. z. (služební pragmatice), a nařízením a předpisům k němu vydaným, jakož i všem zákonům a ustanovením, kterými jsou v ostatních částech republiky Československé upraveny služební a zaopatřovací požitky státních úředníků a státního služebnictva, zejména zákonu č. 541/1919 Sb. a č. 2/1920 Sb., při čemž podle § 2 odst. 2 zákona č. 269/1920 Sb. zvláštní požitky, jež se poskytují státním zaměstnancům vzhledem k mimořádným nynějším poměrům na Slovensku, nejsou tím dotčeny. Vzhledem k této všeobecné normaci služebního poměru a obzvláště ze znění odst. 1. § 2. zákona č. 269/1920 Sb., že státní úředníci a státní zřizenci na Slovensku jsou podrobeni jako takoví zákonům a ustanovením pro státní úředníky a zřizence toho druhu v ostatních částech republiky Československé, a dále z citace služební pragmatiky č. 15/1914 ř. z., kte-

ráž upravuje nejen materiální, nýbrž i formelní stránku (viz na příklad služ. pragm. č. 15/1914 ř. z.: §§ 14 až 20 o kvalifikaci, §§ 37 až 39 o služebním pořadí, §§ 71 až 83 o přeložení do výslužby, na dovolenou s čekatelným, postavení mimo službu, §§ 112 atd. stran řízení disciplinárního a §§ 179, 181 až 188 stran podúředníků a zřízenců) služebního poměru státních úředníků a státního zřízence, nutno usouditi, že citovaným ustanovením bylo právo státního zeměšnanectva tak, jak se vyvinulo v ostatních částech republiky Československé, přeneseno i na Slovensko a Podkarpatskou Rus (nyní zemi Slovenskou a Podkarpatorskou) v plném rozsahu, že tedy zák. č. 269/20 chtěl z důvodu jednotnosti provésti úplnou unifikaci státně zaměstnaneckého práva na celém území republiky, a to jak práva materiálního, tak i formelního. (Nález z 28. XII. č. 20.747/35.)

Bývalý uherský státní úředník, který nepodal podle zákona č. 269/1920 žádost o převzetí do služeb československého státu, nemůže své pensijní nároky dovozovati z ustanovení zák. čl. LXV:1912. — Československý stát není, pokud jde o služební poměry zaměstnanců bývalého království uherského, právním nástupcem bývalého státu uherského v tom smyslu, že by po zákonu samém byl povinným subjektem všech závazků, které po případě měl oproti svým zaměstnancům bývalý stát uherský. Důsledek takový není stanoven ani v mírových smlouvách, zejména neobsahuje mírová smlouva trianonská nic o případném přebírání státních zaměstnanců bývalého státu uherského státem československým a má naopak v čl. 199 toliko předpis, že osoby požívající odpočivných platů od bývalého království uherského a které... jsou příslušníky jiného státu než Maďarska, nebudou ve příčině svých odpočivných platů moci požadovati nic od vlády maďarské, z čehož však samo sebou ještě neplyne, že by osoby takové mohly pensii požadovati od onoho státu, jehož příslušníky jsou. Lze proto sukcesí takovou uznati jen potud, pokud výslovnou právní normou vnitrostátní toho kterého státu by byla resp. je uznána. Takové normy však pro daný případ není. Není jí zejména ani předpis čl. 2. recepčního zákona čís. 11/1918 Sb. Zákonem tímto byl toliko recipován dosavadní právní řád býv. státu (rakouského resp. uherského), aby platil jako prozatímní právní řád státu československého. Zákonem č. 11/1918 Sb. byly sice formálně zachovány v platnosti i bývalé zákony uherské a tedy i zák. čl. LXV:1912, avšak toliko tak, že pensijní nároky podle těchto zákonů uherských příslušejí vůči státu československému jenom státním zaměstnancům československým, nikoliv však zaměstnancům bývalého státu uherského, kteří se československými státními zaměstnanci nestali.

Zásadní rozhodnutí Nejv. Spr. Soudu.

Finanční.

Domovní daň

Poplatník daně činžovní je povinen na výzvu úřadu uvésti též částky, které nájemníci zaplatili na obecní dávky a poplatky, i když nájemníci částky ty neplatí s nájemným, nýbrž zvlášt' (nález č. 20509/35).

Přímé daně

Platební rozkaz na přímé daně může býti podle § 257 odst. 1. zák. o přímých daních doručen s právním účinkem přímo poplatníkovi, i když poplatník předložil vyměřovacímu úřadu plnou moc pro zmocněnce (právního zástupce) (nález č. 11341/33).

Poplatky.

Movité jmění pensijního fondu spořitelny, který nemá povahu samostatné právnické osoby, není osvobozeno od poplatkového ekvivalentu podle § 169 odst. 4. zák. č. 26/1929 (nález č. 14647/33).

Zvl. daň výdělková

Je-li ve stanovách společenstva počítáno s dosahováním zisku, nutno na podnik společenstva hleděti jako na podnik provozovaný po živnostensku (nález č. 10232/36).